

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunststaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar 1868. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af **Eldste Orson Pratt,**
afholdt i Bowery i Store Salthøstd. Søndagen den 11te August 1867.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Jeg har længe med et glad Haab skuet fremad til den Tid, da jeg efter kunde mode sammen med Guds Hellige imellem disse Bjerge og have det Privilegium at fremstille mig for dem. Jeg er taknemmelig mod min himmelske Fader for denne Begunstigelse. Jeg har nu været borte fra denne Stad over tre Aar og har udført en af de længste Missioner i hele mit Liv. Jeg er taknemmelig, fordi G forundte mig denne Freilighed og gave mig Anledning til at forøge Rækken af mine mange Missioner i fremmede Lande. Det er mig en stor Glæde at have det Privilegium at være regnet blandt dette Folk og at have mit Navn optegnet blandt de Sidste-Dages Hellige. Iblandt dem er der Sikkerhed, Glæde, Fred og Tilfredshed. Jeg maa sige, ligesom En af de Gamle sagde, at iblandt dette Folk ønsker jeg at leve, og om det er nødvendigt, ønsker jeg at døe med samme. Jeg veed imidlertid ikke, enten det er nødven-

digt, at Enhver af os skal døe, eller om Nogle muligvis kunne undgaae denne Forbandelse og komme til at undergaae en Forandrings, der vil være ligegjældende med Doden.

Jeg har været ude i fremmede Lande for at gjøre Godt; dette var ene og alene Aarsagen, hvorför jeg for tre Aar siden afgavte Horaar forlod dette Territorium. Enten jeg har gjort noget Godt eller ikke, vil blive aabenbaret paa hin Dag; det er ikke for mig at følde nogen Dom afgaaende denne Sag. Vi vide fuldt vel, at vor Fader, som throner i himlene, holder en Optegnelse over Menneskernes Births Handlinger. Ifolge en vis Erklæring af Jesus i Mormons Bog med Hensyn til de himmelske Optegnelser vide vi, at alle Menneskers Handlinger blive optegnede af Faderen i de himmelske Analyser, og Tiden nærmir sig med hurtige Skridt, da jeg tilligemed den øvrige Deel af Menneskeslagten skal fremstilles for al

Jordens Dommer, og vore Gjerninger i denne vor korte Prøvestand ville blive op-læste for os eller idetmindste fuldkommen erindrede af dem, der skulle dømme os, saa at der vil vederføres os en retsædlig Dom, og Enhver vil faae Løn for sine Gjerninger, enten de ere gode eller onde. Jeg har nydt færdelæs megen Glæde paa denne Mission. Jeg haaber, at der er blevet udført noget Godt, og at Herren vil ihukomme mine gode Hensigter, om de end ikke tilfulde ere blevne udførte. Han veed, at det har været mit Hjertes Attræa at udføre de talrige Missionerer, som have været mig paalagte i Løbet af de sidste syv og tredive Åar af mit Liv.

Efter min Hjemkomst har jeg an-stillet Betragtninger over den Forskjæl, der er inddraadt saavel med Hensyn til mig selv som med dette Folk, siden jeg først blev bekjendt med Evangeliet. Dengang varer vi kun en Haandfuld Folk; der var maastee neppe hundrede Personer over hele de Forenede Stater, som havde an-nammet Sandheden. Jeg adlod den hen-ved semi Maaneder efterat Kirken var ble-ven organiseret, og omendkjøndt jeg kun var en Dreng, blev jeg dog strax kaldet til Tjenesten. Med Glæde i mit Hjerte gik jeg frem og aflagde mit ydmige Vid-nesbyrd om det, som jeg vidste at være Sandhed. I kunne spørge, om jeg havde nogen Kundstab, forend jeg begyndte at prædike dette Evangelium. Jeg svarer Ja. Jeg forlod min landlige Besjæfti-gelse i den østlige Deel af Staten New York, og reiste mellem to og tre hundredre (engelste) Mile for at faae Propheten Joseph Smith at see. Jeg traf ham i Ha-yette i Seneca County i Staten New York hos Fader Whitmer, hvor denne Kirke var bleven organiseret med kun sex Medlem-mere. I hans Huus traf jeg ikke alene Joseph, Propheten, men ogsaa David Whitmer, John Whitmer, Christian Whit-

mer og mange af de Bidner, hvis Navne ere optegnede i Mormons Bog. Dette var lykkelige Dage for mig. At see den levende Guds Prophet og at kunne be-tragte den Mand, som Herren havde op-reist for at bringe en af de herligste Op-tegnelser frem, der nogensinde have naaet Dodeliges Øren, var for mig næsten det Samme som at see en Engels Ansigt. Dengang, jeg gjorde denne Reise, og jeg først faae ham, vidste jeg ikke med Sis-kerhed, at han var en Prophet. Jeg troede, at han var det paa Grund af den Læres Neenhed, som jeg havde hørt blive prædiktet, og hvilken han havde bragt frem. Jeg vidste, at det var en striftmæssig Lære, der i enhver Henseende var overeensstem-mende med det gamle Evangelium; thi omendkjøndt jeg kun var en Dreng, var jeg dog allerede for en Deel bekjent med de forstjellige Secters Lærdommme, blandt hvilke jeg ikke sandt nogen, der tilfreds-stillede mig, ellers som var overeensstem-mende med Guds Ord. Jeg holdt mig borte fra dem alle, men da jeg sik dette Værk at høre, blev jeg snart overbevist om, at Gud havde opreist et Folk til at forkynde Evangeliet i hele dets gamle Skjønhed og Simpelhed med Magt til at forvalte dets Ordinancer. Dette var mig en stor Glæde med Hensyn til Troen, men jeg søgte fremdeles efter at faae Kundstab for mig selv. Jeg følte, at jeg ikke var tilbørlig qualificeret til at fremstille mig for en Forsamling og sige, at Mormons Bog var en guddommelig Åabenbaring, og at Joseph Smith var en Guds Prophet, medmindre jeg havde et kraftigere Vidnesbyrd end det, de gamle Propheter giver. Hvor stærk end min Overbeviisning imidlertid kunde være, fore-kom det mig dog, at der udskrevedes et af Andre næshængigt Vidnesbyrd, for at jeg kunde komme til at vide, for mig selv. Jeg søgte at faae et saadant Vidnesbyrd.

Det vil det ikke staae, men da Herren saae mit Hjertes Oprigtighed og min inderlige Længsel — da han saae, at jeg var vilig til at reise Hundreder af Mile for at forlynde Sandheden, gav han mig et Bidunesbyrd for mig selv, hvorved jeg fik den fuldkomneste Kundstab om, at Joseph Smith var en sand Prophet, at Mormons Bog virkelig var en guddommelig Aabenbaring, og at Gud endnu engang havde talet til Menneskestægten. O, hvilken Glæde denne Kundstab gav mig! Det gives ikke noget mig bekjendt Spreg, i hvilket jeg kunde udtrykke den Glæde, som jeg sollte, da jeg fik Kundstab fra Himmelens om Sandheden af dette Værk.

Allerede i Kirkens tidlige Dage fortalte Joseph mig, at Herren havde aabenbaret, at der skulle vælges tolv Apostoler. Et Manuskript, der indeholdt en Aabenbaring, der var blevet giveen inden denne Kirkens Organisation, blev lagt frem for mig, og jeg læste samme. Ulagt jeg var ung, svag og utsæren, i Særdeleshed med Hensyn til at holde offentlige Foredrag, og uvidende angaaende mange vigtige Punkter, som vi nu alle forstaae, sagde han mig dog, at jeg skulle blive en af de Tolv. Dette forekom mig at være noget altfor Stort. Jeg betragtede de gamle Apostler med stor Verbodighed og ansaae dem næsten for overmenneskelige Væsener. De var ogsaa i Sandhed store Mænd — ikke efter Kjødet eller paa Grund af deres naturlige Egenstæber, men de var store, fordi Gud havde kalbet dem. Da Joseph sagde mig, at jeg skulle blive en af de Tolv, vidste jeg, at Alt var muligt for Gud, men det forekom mig, at der maatte foregaae en total Forandring med mig, for at jeg kunde blive tilsket til at indtage en saa vigtig Plads i Guds Kirke og Rige.

Jeg vil nu gaae forbi de første Aar efter Kirkens Organisation og vende mig

til den Tid, da de Tolv blev valgte. Det var i Året 1835. Året forud toge Nogle af os ifølge Aabenbaring og Besaling fra Gud i Selstab med Propheten Joseph Smith til Staten Missouri. Ifølge Josephs Raad blev jeg anmodet om at blive nogle Maaneder i Clay County for at besøge de Hellige, som varer adsprede i denne Egn, og for at prædike for dem og troste dem, samt for at vise dem Manuskriptet, der indeholdt Aabenbaringerne, thi de varer dengang endnu ikke tilfulde bekjendte med alle disse. Efter at have udsort dette Hverv og forlyndt Evangeliet for mange af de Hellige i den vestlige Deel af Missouri, vendte jeg tilbage til Staten Ohio. Jeg havde over tusinde Mile at reise for at komme derhen. Jeg prædikede underveis og led meget af Koldfeber, medens jeg reiste igjennem disse lave og usunde Landstrækninger, idet jeg maatte vade gennem Sumpe og Morader og ligge paa Sletterne i den stærke Solhede femten a tyve Mile fra nogen menneskelig Bolig. Saaledes drog jeg frem i flere Maaneder, hvorenden jeg kom tilbage til Kirtland i Ohio, hvor Propheten boede. Imidlertid havde jeg saet oprettet nogle Menigheder og begav mig endelig hen til Hovedstaden i Staten Ohio — Columbus. Jeg kom ind i Staden som en Fremmed, tilfods og alene, og vidste ikke, om der fandtes nogen Sidste-Dages Hellig der i Nærheden, men idet jeg gik igjennem de med Mennesker opfyldte Gader, så jeg saa et Glimit af Ansigtet paa en Mand, som gik forbi. Jeg vendte mig sieblikkelig om og gik hen til ham og spurte ham, om han vidste, om der fandtes Nogen af det Folk, der kaldes „Mormoner,“ i Columbus. Han svarede: „Seg er En af dette Folk, og den Eneste af samme, som boer her i Staden.“ Jeg betragtede dette som et stort Under. „Hvorledes er det,“ sagde jeg, „at jeg her i

denne store og folkerige Stad, hvor Mennester i hundredevis gaae frem og tilbage, skulle blive paavirket til at tiltale den eneste Sidste-Dages Hellige, som boer her." Jeg betragter det som en Åabenbaring og som en Tilstjendegivelse af Guds Magt for min Skuld. Han tog mig med sig hjem, og der gav han mig et Blad, som udgives af vort Folk i Kirtland. I dette Blad stod der en Bekjendtgørelse, i hvilken jeg var anmeldt om at være i Kirtland til en bestemt Dag og et visi Klokkeslet for at overvære en Førsamling i Templet, for at jeg kunde blive færdig til at tage aftenstid tilligemed de Tolv, som var blevne valgte. Den bestemte Dag og Time var nær for Haanden, og de Tolv skulle snart i Egenstab af et Raad begive sig ud paa deres første Mission. Jeg havde reist iblandt Fremmede i flere Maaneder, og havde ikke seet Bladet.

Jeg saae, at jeg ikke havde Tid til at naae Kirtland tilfods, og kunde følgeelig ikke paa denne Maade efterkomme Opfordringen, men ved Hjælp af en lidet Understøttelse tog jeg med den første Post, som afgik, og reiste med samme indtil Willoughby, eller som Stedet dengang kaldtes, Chagin — tre Mile fra Kirtland, som jeg naaede Søndag Morgen til samme Klokkeslet, Førsamlingen skulle begynde. Jeg gik lige hen til samme med min Vadæk i Haanden, da jeg ikke havde haft Tid til at blive af med den. Der træf jeg Joseph, Oliver Cowdery, David Whitmer, Martin Harris og andre af Bidnerne til Mormons Bog samt flere af de Tolv, som kort forhen var blevne valgte og ordinerede. De mædte den Dag tilsammen for at blive fuldkommen organiserede som et Raad til deres første Mission. Mærkelig nok var der blevne profheteret i denne saavelsom i tidligere Førsamlinger, at jeg vilde være der paa den bestemte Dag. De havde forudsagt

dette, endstjendt de ikke engang vidste, hvor jeg var. De vidste, at jeg havde været i Missouri en Tid, og at jeg var reist beraa fra for flere Maaneder siden, men Herren havde udgydt Prophetiens Aand over dem, og de forudsagde, at jeg vilde være tilstede i denne Førsamling. Da de saae mig komme ind, vilde mange af de Hellige neppe troe deres egne Øine; denne Propheti var gaaet fuldstændig i Opsyldelse. Jeg ansaae dette som en mirakuløs Tilstjendegivelse af Herrens Aand.

Jeg blev ordineret, og gik ud tilligemed de Tolv. Vi udførte en udstrakt Mission i de østlige Stater, oprettede Menigheder og vendte atter tilbage til Kirtland.

Det er ikke min Hensigt at fortælle vor Historie omstændelig. Jeg vil blot fremstille nogle Punkter, saaledes som de komme paa mit Sind. Jeg er vedbleven fra den Tid indtil nu med at høre Vidnesbyrd om det, som jeg veed at være Sandhed. Det er ikke nogen sieblikkelig Begeistring, der bevirger mig til at sige, at jeg veed for mig selv, men jeg bærer nu Vidnesbyrd om det, som jeg har Kundstab om ifolge Åabenbaring fra Himmelten, og hvilket jeg har fremsat for Mennester i hundre- og tusindvis baade i Amerika og Europa. Jeg veed, at det, som I Sidste-Dages Hellige have annammet, er af den Almægtige. Jeg veed det med ligesaa stor Vished, som I vide, at I sidde her. Denne Religion er ikke et tomt Phantasibillede eller nogen vild, swærmerisk Troesbekjendelse, men denne Kirkes Oprindelse er fra Gud. Han overantvordede Mormons Bog formedelst sin Aands Inspiration til Joseph Smith, hvem I og jeg ikke alene troe, men ogsaa vide at være en Prophet. Jeg anseer denne Bog for det fortrinligste Værk, som er kommet ud iblandt Menneskenes Børn i flere Århundreder. Hvorfor siger jeg det fortrinligste? Gives der ikke mange nyt-

tige og interessante Værker, der indeholder Mæget, som er af særdeles Vigtighed, og hvilke ere blevne udsgote formedelst menneskelig Viisdom og Lærdom? Jo visseelig, men alle de Værker, der ere udkomne siden det første Aarhundrede af den christne Tidsregning, have dette ved sig, at de ere blevne frevne formedelst menneskelig Viisdom. Imidlertid ere de upaatvælelig i mange Henseender blevne disterede formedelst den Almægtiges Inspiration, omendskjont Forfatterne ikke selv have vidst det. Men Gud er selv Forfatter af Mormons Bog. Han har formedelst Urim og Thummim selv indgivet vedkommende Skribenter de Sandheder, den indeholder. Han sendte en Engel fra Himmelten, isort Glands og Herlighed, til de udvalgte Bidner, og besalede dem at bære Vidnesbyrd for alle Nationer, Stægter, Tungemaal og Folk om, at denne dyrebare Bog var en guddommelig Åabenbaring. Af hvilken stor Vigtighed er altsaa ikke dette Værk!

Det var et meget behageligt Afsnit af mit Liv, dengang jeg i en Alder af kun nitten Aar funde besøge Stedet, hvor denne Kirke blev organiseret — gamle Fader Whitmers Hus — hvor Herren talte til sin Ejener Joseph og Andre, saaledes som vi fonne læse i Lærdommens og Pagetus Bog. I samme Hus blev der gjennem Propheten Joseph den 4de November 1830 givet mig en Åabenbaring, hvilken ogsaa er trykt. Dette Hus vil uden Twivl engang komme til at blive holdt i Øre gjennem Aarhundreder som det eneste Sted, Herren valgte til at kundgøre de første Elementer til hans Riges Dyrettelse i de sidste Dage.

Denne Uddeling udmaerket sig ved mange underfulde Træk — ikke alene formedelst Aandens Inspiration hos Guds Ejendere, de mange Åabenbaringer, som blevne givne, Syges Helbredelse osv. —

men ved hvad, der endnu er mere underfuldt, ved de Helliges Indsamling fra fjerne Nationer. Det er for mig et Under at see en saa stor Menneskesæsse her i dette Bowery. For tyve Aar siden den een og tyvende Juli stod jeg ene og alene paa den Grund, paa hvilken denne store Stad er bygget nærværd det Sted, hvor nu Bisshop Hunters Bygning staer. Jeg var den Første af de Sidste-Dages Hellige, som betraadte dette Sted; det var om Ettermiddagen den 21de Juli 1847. Broder Crastus Snow kom ind i Dalen tilligemed mig. Br. Crastus table sin Overfrakke, som laa paa hans Hest, og gik tilbage for at opføge den. Han sagde, at hvis jeg ønskede at besøge Landet, vilde han vente paa mig ved Mundingen af den nu kaldte „Emigrations-Canyon.“ Jeg forlod det Sted, hvor vi stilles ad, og kom hen til Bredden af City Creek. Jeg betraktede det omliggende Land med særegne Følelser i mit Hjerte. Jeg folte, at dette var det Sted, som vi saalænge havde søgt efter. Broder Brigham havde anmeldt mig om at opføge en Bei. Flere af Brodrene varre blevne syge ved Yellow Creek, og de bestilkede mig og et lidet Selstab til at drage videre for at see, om vi funde finde Saltdalen eller en anden Landstrækning, hvor vi funde ned sætte os. Hvad sikkert jeg at see, da jeg kom ind i denne Dal? Jeg kunde see nogle saa grønne Buske paa en Straaning langt borte, men saadt kun saa levende Skabninger i Dalen, med Undtagelse af det Slags, som senere ere blevne kaldte „erickets.“ Jeg saae dem plukke de saa enkeltstaende Buske gaanske rene og at afsnave alt Gront omkring dem. Hün Straaning vat gaanske fortørret, og efter som vi droge videre frem, saadt vi Jordens fremdeles tor og solbrændt, men da vi nærmede os Søen, kunde vi see lidt Liv omkring Bredderne. Det var i Sandhed et

ede Sted, og er træffende stildret af Propheten David i den 107de Psalm. Han udtrykker i følgende smukke Sprog: „Takker Herren, thi han er god, og hans Mislundhed er evindelig. De Igjenloste af Herren maae sige, de, som han har igjenlost fra Modstanderens Haand, og de, som han har samlet fra Landene, fra Østen og Vesten, fra Norden og Sonden.“ David beskriver Landet, til hvilket dette Folk skalde indsamles. Han kalder det et sorgeligt og øde Land. „De vandrede i Ørkenen paa en øde Bei; de fandt ingen Stad at boe i.“ Sidde der ikke Mange paa disse Steder, som kunne sine tilbage til den Tid, da de vandrede over de øde Sletter, de fortørrede Ørkener og ujevne Bjerger? Findes der ikke Nogle iblandt de hundrede og tre og syvgette Pionerer, som reiste femten hundrede Mile fra Nauvoo og tusinde Mile fra vores Vinterquarier ved Missourisiden, der kunne være Vidnesbyrd om, at vi virkelig „vandrede gjennem Ørkenen paa en øde Bei?“ Den var i Sandhed øde med Undtagelse af de rede Mænd, Bosselen, nogle saa Antiloper, enkelte Elsdyr, Hjorte og hylende Ulve. Der var ikke brudt nogen Bei for os, der var ingen Brer over Floderne. Vi kunde ikke sige, hvor vi vare, uden ved Hjælp af astronomiske Observationer, idet vi maaatte søge at udfinde, under hvilken Længde- og Bredegrad vi vare, saaledes som Scapitainerne gjore paa de store Dyb. Paa denne Maade vandrede vi paa denne øde Bei og i den eensomme Ørken i flere Maaneder, og da vi kom ind i disse Dale, fandt vi ikke nogen Stad opbygget for os. David har sagt, at det Folk, som skalde samles fra alle Lande, „ikke skalde finde nogen Stad at boe i,“ — ingen Stad, som allerede var færdig.

Bare vi utsatte for Lideler, Gjenvordigheder, Hunger, Tørst og Udmat-

telse? Jeg kan bevidne, at Pionererne, og de, som dengang fulgte efter dem, erfarede Opsyldelsen af Davids Ord: „Hungrige og tørstige forsmægtede deres Sjæl i dem. Og de raabte til Herren, da de vare i Angst, og han udfriede dem af deres Trængsler.“ Dette blev bogstavelig opsyldt, thi vi vare standhaftige i at paaalde Herren; vi boede os for ham om Morgenens, ygmhygede os for ham om Aftenen, og i Genrum fastede vi os i Stovet for ham. Nogle af os gik op paa Hsiene for os selv, og paaalalte Herren ifølge det hellige Præstedommes Orden, hvilken mange af Eder, som have saaet Eders Begavelser, forstaae. Mange Gange vare vi saa tørstige, at vi vare nærvædt at forsmægte, men vi kom dog frem formedst den Almægtiges Veiledning. Hans Haand var over os, og han hørte voit Raab; vores Bonner opstege for hans Throne, og han udfriede os af vores Trængsler. Smidertid fandt vi ikke nogen Stad at boe i, ingen pragtsulde Bugninger eller Paladser, ligesaas lidt som nogen af de Fordelige, hvilke vore Emigranter fra fremmede Lande nu forefinde.

Da vi ikke fandt nogen Stad at boe i, tilslod Herren os at anlægge en Stad. Jeg har sagt, at Herren har udfort Undere — store Undere — foruden at helbrede de Syge og udføre de øvrige Underværker, og det største iblandt disse er Store Saltsøstad. Den er et Mirakel for mig saavelsom for enhver Sidste-Dages Hellig, der boer der, og for alle Territoriets Beboere; den er et Mirakel for vores Fjender og et Under for alle Jordens Nationer, som have lost nogen Beskrivelse over samme. Jeg vil fortælle Eder en Hemmelighed, som I maaske ikke tilfulde have forstaet. Vide I, Sidste-Dages Hellige, at denne Stad allerede i fjerne Lande hin-sides Atlanterhavet er betragtet som en af de smukkeste Steder paa hele det ameri-

kaufte Continent? Det er imidlertid saaledes. Hvad er det, som gør den smuk? Aarsagen til dens Skønhed er ikke den, at den ene Bygning ligger tæt op til den anden, eller at Husene ere saa særdeles mange Etager høie. Nei, det er ikke dette, som bidrager til at gjøre en Stad smuk; dette er efter den gamle Verdens Maade. Det er sandt, iblande Jordens Nationer opføres der mange pragtsulde Bygninger af de ypperligste og kostbareste Materialier — Granit og Marmor — i en smuk Stil ester alle den nyere Bygningskunsts Negler. Vi kunne see dette i Stæderne i de østlige Stater, i gamle England, paa Europas Fæstland og overalt, saa langt som Nutidens Civilisation strækker sig, men hvad er alt dette i Sammenligning med Skønheden af vore Boliger? Da Postvognen, med hvilken jeg reiste hid, kom ud af Parkens Canyon, stak jeg Hovedet ud af vinduet for at see efter Store Saltstad, men den var saa skjult af Træer, at jeg neppe kunde faae et Glimt af den at see. Nu og da så jeg Die paa en Skorsteensspibe, der stak frem mellem de yndige, skyggesulde Træer og de smilende Frugthaver. Jeg kunde ogsaa see det nye Tabernakel, der hævede sig lige-

som et lidet Bjerg, men det var gaafse umuligt at kunne see en storre Deel af Staden, da den var gaafse skjult af Hafer og Træer. Det forekom mig, at jeg aldrig nogensinde havde seet et pragtsulde Søn. Hvor ere disse Træer komme fra? I have bragt dem ned fra Bjer-gene, medens de endnu kun varre gaafse unge Planter. Mange af Eder bare dem paa Eders Skuldre, Andre forte dem paa deres Vogne, og da I plantede dem, saa Jorden ud som en fortørret Ørken, og menneskelighviis at domme kunde Ingen vente, at den kunde frembringe Noget. I de tvære Aar, som ere henrundne, have I desuagtet forsøjet denne Stad og bragt den til at ligne et Paradiis. Den overgaaeer alle Østens Stæder i Skønhed, og Eders Bindstabelighed bliver allevegne, omtalt som noget Beundringsværdigt og Underfuldt. For Mennesker, der vare uden Resourcer, uddrevne fra deres forrige Hjem, og hvilke saa at sige vare blottede for Alt med Undtagelse af deres Musller — at udføre saadanne Undere, som dem, vi nu see, betragtes som Noget, der er uden Sammenligning.

(Fortsættelses.)

Palæstina og Jøderne.

(Fra „Millennial Star.“)

Til Udgiveren af „the Jewish Chronicle.“

Min Herre! Jeg haaber, at De vil forunder mig lidt Plads i Deres interessante Blad til nogle saa Linier.

Et Besøg forrige Sabbat i Dukes-place og Bevis Marks Synagoger skjørpede min gamle Forskærlighed og Agtelse

for det jødisse Folk. Den Verbedighed og Andagt, som jeg bemærkede blandt Tilhorerne, saavel hos Unge som Gamle, interesserede mig meget. Formedelst den venlige Forekommenhed, jeg mødte, og hvilken man altid er vis paa at træffe i

en jødisk Synagoge, havde jeg Lejlighed til at se næsten hele Rituallet ved deres Gudstjeneste. Jeg kan aldrig forglemme de høitidelige og rørende Bonner, som opsendtes om Israels Gjenindfættelse i Palæstina. Med dette i frist Minde har jeg netop læst en Beretning i „the Jewish Chronicle“ af Henry Dunant om det „hellige Lands Colonisation.“ Jeg tror, at denne Mand er en Jøde. Om saa er, er hans Verk af den Bestaffenhed, at alle Bibelelsterne maae sympathisere med samme, thi det viser en ivrig Længsel hos Israel i det nittende Aarhundrede efter at komme i Besiddelse af deres hellige Retigheder og at blive gjenindsatte i det Land, som Gud havde givet dette Folk til en „evig Arv.“ Staaae Hr. Dunants Beskræbelser maaestaae paa en eller anden Maade i Forbindelse med Rabbi Nathonels Virke?

De Børker, der ere udgivne af Selskabet for Palæstinas Undersøgelse, ere høist interessante; kun Skade, at denne ikke udgaaer fra og ledes af Stedets retmæssige Eiere — jeg mener selvfolgelig Jøderne. Vil ikke nu Israel begynde at reise sig og Alle som Gen at vende deres Fine med smægtende Længsel mod Jerusalem? Er det muligt, at Hebræerne funne tillade, at Hedningerne overgaae dem i Kjærlighed til Zion og til Jerusalems Gjenoprettelse til dens forrige Storhed? Bisselig ikke! De Bonner, jeg hørte, og de Psalmer, jeg lyttede til forrige Lørdag, og hvilke i høitidelig Andagt lode fra tusinde Israeliters Læber, var et tydeligt Bevis paa, at Jerusalem er elstet af dens Born, og at atten Aarhundreder ikke have formaaet at neddytte deres Bonner om dens Fred.

. Herrens egen bestemte Tid til at begünstige Zion er nær for Haanden, og snart vil Gædhiels og Gsaïe hellige Snyer begynde at gaae i Øpshydelse. Lad fun Jude Læve reise sig, Bions Døtre

gjøre sig rede og dets unge Mænd umgjorde sig i deres Styrke. Da skulle Herrens Igjenloste vende tilbage med Frydesang, og Bions Borns Jubelraab skal bringe det saalænge forladte Land til at gjenlyde af hellig Glæde.

Hvad have Hedningerne med at undersege Jerusalem eller med Indeas Colonisation? Nu i vore Dage figes der, at Irland er for Irlanderne, Italien for Italienerne osv.; hvor meget mere kan der da ikke figes, at Jerusalem er for Jøderne!

Jøderne er det ældste Folk paa hele Jordens. Alt, hvad der er sandt, reent og ædelt, er kommet fra dem; enhver Christen, lige fra hans Hellighed Paven og ned til den ringeste Troende, erkender dette. Han, hvem vi tilbede som Gud i Menneskestiftelse, var en Jøde; den hellige Tomfru var en Jødinne, og Guds Drakler samt alle hans Åabenbaringer til Verden ere alle udgangne fra hans elstede Jerusalem. Lad derfor Jøderne reise sig i Tro og søge at blive gjenindsatte paa det hellige Sted, og vi kunne prophetere, at den Deeltagelse og Understøttelse, deres Beskræbelser ville finde, vil blive alminelig. Men jeg sører, at jeg maa tilbageholde min Pen, thi hvorledes tor jeg, der er en Hedning, understaae mig til at formane Guds udvalgte Pagtens Folk til at gjenopbygge Jerusalem? Imidlertid vil jeg tillade mig at sige, at jeg har strevet disse Linier i al Ydmighed. Der er strevet i Propheterne, at Hedningerne skulle understøtte, troste og styrke Juda adsprede Born. Bereder derfor Herrens Bei. Afrystier Eders Landstlygtigheds Lænker, I Jerusalems Sonner og Døtre!

Beiien er nu beredt for Eder; vandrer paa den, og gaaer hen og bereder Herrens Bei. Da, og først da, vil han sende Eder Elias, Propheten.

Sultanen har besøgt Vesteuropa for

at gjøre sig belært med dets Civilisation og for at kalde Israel tilbage. Vender tilbage, I Jerusalems Fordrevne, og sylder Tursis Skibe med dens tilbagevendende Born! Hedningerne berede Havne for Eder og ere netop nu ifør med at anlægge en Landevei til Jerusalem for Herrens Igjenlostte at vandre paa. Grunden paa den hellige Høi er ogsaa blevet ryddeliggjort, saa at I netop ville komme i rette Tid til at bygge paa samme. Draeger op til Jerusalem og opbygger Herrens Huus „nu i vore Dage med Hast.“ Da vil Messias komme; da vil Davids Son komme for at sidde paa sin Faders Throne; da skal Jerusalem blive Natio-

nernes Dronning og dens Folk komme til at fryde sig — da skal den opnaae en fuldkommen Skjønhed og blive al Jordens Kre.

Jeg haaber, at næste Søndag bliver den sidste Indvielsesfest, som Israel kommer til at høitideligholde i dets Landshytthed. Jeg vil selv fornude mig den Glæde at deeltage i denne Fest, ligefom Jesus gjorde, og jeg haaber at kunne bivaane Gudsstjenesten i Dukesplace-Synagogen næste Løverdag Eftermiddag.

Med Afgelse

Ignatius Q. S. B.

Laleham, den 16de Decbr. 1867.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

En Missionsmark kan passende lignes ved hvad Herren fremstiller i Matthæi 13de Capitel.

En Landmand gik ud for at saae sin Mark, der laae ved Landeveien; den havde sommesteder Klippegrund, sommestede Tjornekrat og sommestede god Jord.

Da han nu saaede, faldt der nogen Sæd tet ved Landeveien; den fandt ingen Jord, men blev deels sondertrædt, deels opædt af Inglene. Noget af Sæden faldt paa Steengrund, der ikke havde Jord nok, hvori Spiren kunde udvikle sig og slaae Rød, dersfor, da den hede Årstdid kom og Solen brændte, kunde den svage Stængel ikke modstaae Heden, men visnede. Noget af Udsæden faldt imellem de vilde Tornebuske, hvilke toge Næringen fra den og qualte den, saa at den kunde ikke naae til Modenhed. Men den øvrige Deel af Udsæden faldt i den gode Jord og gav efter Jordens forstjellige Godhed tredive, tredindstyve, ja hundrede Fold igjen.

Øeren om Guds Rige er Udsæden, og naar den falder ved Landeveien, er det, som naar Rigets Evangelium forkyndes saadanne Mennesker, der vel høre paa det og oversladist opfattet det, men ikke gjøre sig Umage for at forståe det og tilegne sig det; da bliver det let for den Onde at borttage det, som er saaet i deres Hjerter; de blive dersor usrugbar.

Der gives nogle Mennesker, som høre Evangeliet og annamme det strax med Glæde, men naar Trængsler og Forsolgelser komme for Ordets Skyld, falde de strax fra, knuffede i deres Forhaabninger og Forventninger, ja forarges endog derover. Det er dem, hos hvem Sæden falder paa Klippegrund, hvor den ikke kan slaae Rød.

Der er endnu Andre, som høre Ordet, men som paa Grund af denne Verdens Bekymring, Nigdoms Forførelse og andre Daarligheder forkaste det, saa at det bliver uden Frugt i deres Hjerter. Det betyder den Sæd, som faldt imellem Dorne og Ukrudt.

Men Udsæden falder i god og frugtbart Jord hos de Mennesker, som ikke alene ere villige til at høre Ordet, men ogsaa annamme det med Glæde og stræbe ivrig efter at forståe og leve efter det, fordi de else det Gode. De være ogsaa Frugt i Forhold til deres større eller ringere Evne, tredive, tredfindsthyve, ja hundrede Fold.

Herren fremsatte en anden Lignelse og sagde:

Himmeriges Nige lignes ved en Ager, som Eiermanden lod besætte med god Sæd. Men medens Folkene sør, kom hans Djender og saaede Klinte eller Ukrudt iblandt Hveden. Da nu Grøden vakte op og begyndte at modnes, kom ogsaa Klinten til syne. Forundrede herover gik Arbejdssolkene til Agerens Herre og sagde: Herre, led Du ikke saae god Sæd i din Ager? Hvorfra er da Klinten kommen?

Husbonden sagde: Det haver min Djende gjort for at stade mig. Da sagde Djenerne til ham: Vil Du, at vi skulle gaae hen og luge den af. Ingenlunde, svarede Herren, paadet I ikke skulle tilligemed den rykke Hveden op. Lader dem begge voxe tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Klinten tilsammen og binder den i Knipper for at opbrendes; men samler Hveden i min Lade.

En anden Lignelse fremsatte Herren:

Himmeriges Nige lignes ved et Seniepsbørn, som et Menneske tog og saaede i sin Ager. Dette er vel mindre end alt andet Fros; men naar det vokser op, er det større end Urterne, og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle kommer og bygge Nede i dets Grene.

Endvidere: Himmeriges Nige ligner en Snurdeig, som en Drinde tog og nedlagde i tre Maader Meel, indtil det blev syret Altsammen.

Altter: Himmeriges Nige lignes ved en Skat, sjult i en Ager; hvilken Skat et Menneske sandt og sjulte, og gik hen og hen af Glæde derover, folgte alt det, han havde, og kjøbte den Ager.

Altter lignes Himeriges Nige ved en kostelig Perle, som en Kjøbmand sandt, og gik derpaa hen og folgte alt det, han havde, og kjøbte samme.

Altter er Himmeriges Nige ligt en Bod, som kastes i Havet og samler af alle Slags Fisk. Maar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden og sidde og fanke de gode tilsammen i et Kar, men de raadne kaste de ud.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Ocbr. 1840.

(Fortsat fra Side 125.)

Herren (Gehovah) har talet saaledes | 1 B.: „See min Djener, hvem jeg opheved Propheten Esaias i det 42de Cap. | der, min Udbalgte, i hvem min Sjæl har

Behagelighed," hvilke Ord klarlig hentyde til den Hellige Jesum Christum, Guds Son, hvilken var blevet udlaaret af Faderen (1 Petr. 1, 20.) og udvalgt, forend Verdens Grundvold blev lagt, omendfjordt han først blev aabenbaret i disse sidste Dage for Eder, som formedelst ham troe paa Gud, til at være Verdens Vorleser, en Pugt for Folket, (Esaias 42, 6.) et Lys for Hedningerne og hans Folk Israels Herlighed, idet han havde bestemt ham til de Levendes og Dodes Dommer (Apost. G. 10, 42.), at Syndernes Forladelse formedelst ham kunde blive prædiket for Alle (Apost. G. 13, 38.), som vilde adlyde hans Evangelium. (Marc. 16, 16, 17.)

Enhver Upprørstepræst maa ordineres (Hebr. 5, 1.), og hvis Christus ikke selv havde været ordineret, kunde han ikke have haft Magt til at ordinere Andre, saaledes som han gjorde med de Tolv, idet han ordinerede dem til at være meddeleagtige i det Embede, som han havde modtaget af sin Fader. Ligeledes læse vi i Joh. 15, 16.: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder og sat Eder, at I skulle gaae hen og bære Frugt.“ (Hebr. 5, 4, 5.) „Thi Ingen tager sig selv denne Ere, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aron var. Saaledes har ei heller Christus selv tillagt sig den Ere at blive Upprørstepræst, men den, som sagde til ham: Du er min Son, jeg sedte Dig i Dag.“

Sintel Væsen kan give, hvad det ikke selv besidder, og folgelig kan Ingen give Præstedommets til nogen Aanden, dersom han ikke selv først har modtaget det, og Præstedommets er af en saadan Bestaffenhed, at det er umuligt at undersøge Principerne for Udvalgelse og Forkastelse, uden tillige at berøre Præstedommets. Omendfjordt Nogle kunne sige, at Christus som Gud ikke behovede nogen Ordination,

idet han havde det (Præstedommen) fra Evighed af, figer dog Christus selv (Marc. 28, 18.): „Mig er given al Magt baade i Himmelten og paa Jordten,“ hvilket ikke kunde have været Tilfældet, dersom han havde været i Besiddelse deraf fra Evighed af. I det ovenfor anførte Vers opdage vi, at den (uemlig Faderen), som talte til ham, ørede ham ved at beskifte ham til at være en Upprørstepræst og ved at ordinere ham til det Hvert at stabe Verden og alle Ting paa den. „Thi ved ham ere alle Ting stabte, baade de i Himmelene og de paa Jordten“ osv. (Colos. 1, 16.) Han beskifte ham til at forløse Verden fra Faldet, og til at dømme Levende og Døde, thi Netten til at dømme hører til Præstedommen, og det er formedelst dette Middel, Faderen har overdraget Sonnen al Dom (Joh. 5, 22.), hensynsrende til hans Forvaltning paa Jordten.

Hvis det var nødvendigt, at Christus skulle modtage Præstedommen, for at han kunde blive berettiget til at være en Ejener for sin Fader i det, som vedkom Mensestenes Borns Igjenlösung og Frelse, synes det da rimeligt, at Nogen skulle påtage sig en Deel af det samme Hvert, eller at han skulle tjene i det samme Præstedomme, naar han ikke var blevet kaldet ved Profetiens eller Åabenbaringens Land? Og kan det vel antages, at den, som ikke troer paa Åabenbaring, vil blive kaldet formedelst samme? Eller vil Nogen underlaffe sig en Ordination for at opfylde en Åabenbring eller Kaldelse, paa hvilken han ingen Tro har? Vi troe det ikke.

Før endvidere at erfare, at Gud kalder eller udvælger føregne Mænd til at udføre føregne Gjerninger eller for at ham at blive tildelede særlige Belsignelser, ville vi læse Es. 45, 4.: „For min Ejener Jakobs Skyld, og for Israels, mine Udvælgtes Skyld, kaldte jeg Dig

red Navn; jeg nævnte Dig, endog Du kendte mig ikke." „Men jeg vil lade ud-somme Sæd af Jakob, og af Juda den, som stal eie mit hellige Bjerg, og mine Udvælte skulle eie det, og mine Ejendre hoe der." (Gj. 65, 9.) „Og jeg vil give Dig og dit Aftkom ester Dig det Land, som Du er fremmed ubi, det ganske Canaan's Land, til en evig Ejendom, og jeg vil være deres Gud." (1 Moseb. 17, 8.) Karsagen, hvorfor Abraham blev ud-faaret til at være dette velsignede Folks Fader, er klarligen bleven udtalt af Her-ren: „Thi jeg hjender ham, at han skal hyde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Bei til at gjøre Retfærdighed og Dom, paadet Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham." (1 Moseb. 18, 19.) Dette omfatter det almindelige Udvælges-sesprincip, det vil sige, at Gud udka-a-rede, udvalgte og bestillede Jesu Christus, sin Son, til at være Verdens Skaber, Regent, Trelser og Dommer, og Abraham til at være de Troendes Fader, fordi han forudsæge, at de vilde adlyde hans Villie og Besalinger, hvilket stem-mer overeens med hvad der staar i 2 Tim. 2, 21.: „Dersom da Nogen holder sig reen fra disse, han skal vorde et Kar til Ere, helliget og Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning."

Saaledes viser det sig, at Gud har udkaaret og bestemt Nogle til vielse Besignelser eller til at udfore et vist Hvert, og for at vi desto bedre skulle kunne satte den høieste Verdensstyrers Handlemæde med Hensyn til Udvælgelsen, ville vi an-sere nogle Skrifstueder: Rom. 8, 29, 30. „Thi hvilke han forud hjendet, dem har han og forud bestillet til at vorde dan-nede ester hans Sons Billede, paadet han skalde være den Forstefødte iblandt mange Bredre. Men hvilke han forud bestillede, dem har han og kaldet, og hvilke han

kaldte, dem har han og retfærdiggjort, men hvilke han retfærdiggjorte, dem har han og herliggjort." Hvilke kendte han nu forud? Dem, der elskede ham, hvil-let vi ville finde i det 28de Vers i det samme Capitel: „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elste Gud, dem, som ester hans Beslutning ere kaldte." Og hvilke ere de, som ere kaldte ester hans Beslutning? Dem, som han forud hjendet, thi han vidste, at de, der elskede ham, vilde gjøre hans Villie og udøve Retfærdighed, og det er forgjæves for Mennes-cene at sige, at de elste Gud, hvis de ikke holde hans Besalinger. Cain saa, at det var saaledes, da han frembar et uret-færdigt Øffer, thi Gud sagde til ham: „Er det ille saa, at dersom Du gør Godt, da er Du behagelig, og at dersom Du ikke gør Godt, da er Synden nær for Doren? Men Du skal herstee over den." (1 Moseb. 4, 7.) „Men hvo, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa hjende vi, at vi ere i ham," (1 Joh. 2, 5.) eller at vi ere kaldte ester hans Be-slutning.

Men hjendet ikke Gud alle Ting og alle Mennescer forud? Særlig. (Ap. Gj. 15, 18.): „Gud hjender fra Ewighed alle sine Gjerninger." Men beviser dette, at alle Mennescer vilde elste ham og holde hans Bud, saa at han forud kunde ud-kaare dem til det evige Liv? Vielig ikke, thi i saa Fald maatte Gud forud vide alle Ting, som ikke vilde ske, og han maatte forud bestemme Mennescer til det, som de aldrig kunne opnaae. „Thi den Port er vid, og den Bei er bred, som fører til Jordærvelse, og der er Mange, som gaae ind igjennem den." (Matth. 7, 13.)

Guds Riges Grundstæninger ere fuld-komne og indbyrdes overeensstemmende, og ligeledes maae Sandhedens Skrifter

stemmne overeens i alle deres enkelte Dele, saa at ikke den ene Sætning stal tilintetgiøre den anden, og naar vi læse, at „hvilke han forud hændte, dem har han og forud bestillet,” og at „Gud fra Evighed af hænder alle sine Gjerninger,” saa kan man ved at betragte det i Sammenhæng se, at Gud forud hændte Alle og følgelig forud bestilkede Alle til at vorde dannede efter hans Sons Billede. Ligeledes bor vi læse Marc. 15, 16.: „Den, som ikke troer, skal fordømmes,” og Joh. 8, 24.: „Thi dersom I ikke ville troe, at det er mig, stulle I doe i Eders Synner,” samt Matth. 25, 41.: „Gæcer bort fra mig, I Forbandede, i den evige Sild, som er beredet Djævelen og hans Engle, thi jeg var hungrig” osv.

Idet Paulus striver til de Hellige i Rom. (Rom. 1, 7.) kalder han dem Guds Elstelige, kaldte Hellige, og siger: „Saa er nu ingen Fordommelse for dem, som ere i Christo Jesu, der ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden,” (Rom. 8, 1.) og han vedbliver i sit Brev til Rømerne at vise, at Loven (Lovens om kædelige Bud, given til Israels Born, Pagtens Folk) ikke kunde giøre dem, som kom under den, fuldkonne, (See også Hebr. 10, 1.) men blev given som en Tugtemester for at drive os til Christum (Gal. 3, 24), for at Lovens Øffringer kunde blive afstafede, naar han kom og hengav sig selv som et ulæsteligt Øffer for Gud, paadet alle de Oprigtige af Hjertet kunde komme til Friheden's fuldkonne Lov (Gal. 1, 25) eller Christi Evangelium, idet de ikke længere vandre efter Kjødet, men efter Aanden, og for at de kunde blive de Kaldte efter hans Beslutning (Rom. 8, 28.), og det er disse, som der er hensigten til, hvilke Gud hændte forud, saasom Abel, Seth, Enoch, Noah, Melchizedek, Abraham, Lot, Isai, Jakob, Joseph, Moses, Caleb, Jesva, Skjøgen Rahab (hvilk sen

svede Netsærdighed, idet hun hjulde Guds Ejendere, da deres Liv var esterstræbt af deres Hænder) Gideon, Barak, Samson, Jephtha, David, Samuel og Propheterne, (Hebr. 11 Cap.) „der formedelst Tro overvandt Niger, svede Netsærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Lovers Mund, sukte Sildens Kraft, undfrydede Sværdets Od, blevе stærke efter Skrobelighed, blevе vældige i Krigen, bragte Hænders Leire til at vige” osv. Alle disse døde i Troen; de havde erholdt Herrens Besalinger, modtaget Forjættelsen om en herlig Arv, og forvente Opfyldelsen af den Forjættelse, som de fik, efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

Propheten Alma giver i det 9de Kapitel (Mormons Bog Side 250) et lignende Bidnesbyrd som de andre Propheter angaaende Udvælgelsen, nemlig: „Og efter denne Viis blevе de beskiltede: De varé kaldte og beredte fra Verdens Grundvold — efter Guds Forudvidenhed — for deres overordentlige Troes og gode Gjerningers Skyld. Ester først at være overladte til at vælge Godt eller Ondt, og efter at have valgt det Gode og øvet overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja med det hellige Kald, som var beredt med og overeensstemmende med en forud beredt Hjælpløsning for Saadanee. Og saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Troes Skyld, medens Andre have forlæst Guds Land for deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindheds Skyld, medens de, dersom det ei havde været for dette, kunde have faaet ligesaa store Belsignelser som deres Brødre, eller kort sagt: I Forstningen vare de i den samme Stilling som deres Brødre, og saaledes var det hellige Kald heredt fra Verdens Begyndelse for Saadanee, som ikke forhørde deres Hjertter, i og ved den eenbaarne

Gens Forsoning, hvilken var beredt. Og saaledes blev de kældte og indviede til det høje Præstedom efter Guds hellige Orden for at lære Menneskenes Born hans Bud, at de ogsaa maatte indgaae til hans Hvile, thi dette høje Præstedom var efter hans Sons Orden, hvilken Orden var fra Verdens Grundvold blev lagt, eller med andre Ord, den var uden Dages Begyndelse eller Alars Ende, men var beredt fra Evighed til Evighed efter hans Forudvidenhed om alle Ting."

Rom. 9. 11. 12. „Thi der de endnu ikke varer fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt (paadet Guds Bestyrning efter Udvælgelse skulde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham, som kælte), da blev der sagt til hende: Den Ældre skal hjæle den Ungre.“

Som vi forhen have viist, at Gud udvalgte Abraham til at være de Troendes Fader, fordi han vidste, at han (Abraham) vilde byde sine Born og sit Hus efter sig at tjene Herren, saaledes kunne vi ogsaa nu see, at Guds Hensigter ifolge Forhætelsen ville staae fast for hans Eds Styld. 1 Moseb. 22. 16. 17. 18.: „Teg har svoret ved mig selv, siger Herren, at fordi Du gjorde dette Stykke og ikke sparede din Søn, den eneste, dersor vil jeg storligen velsigne Dig, og meget mangfaldig gjøre din Sæd, som Sjernerne paa Himmelens og som Sanden, der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eie dine Fjenders Porte, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi Du adled min Rosi.“

(Forhættelæs.)

Nyheder.

N o r g e. Den Ildkugle, der i Slutningen af forrige Aar observeredes i Sylland og flere Steder paa Øerne, er ogsaa seet i Norge. Fra Christianssand meddeles der den 31te Decbr. i „Chr. Stiftsav.“: Løverdag Aften Kl. 9, 31' visste sig en pragtsuld Ildkugle paa Himmelens. Phænomenet beskrives af Dienwidner paa følgende Maade: Over Odderøen visste sig pludselig et stinnende hvidt Lys som af et Stjernestud, der langsomt steg opad med tiltagende Glands, og omtrent over deres Hoveder vogede temmelig betydelig til en pæreformig Figur af Maanestørrelse, der endnu havde saa blændende hvid Glands, at den oplyste hele Omfredsen. Vel passeret over deres Hoveder, og noget tilvenstre — altsaa i Retningen fra missvisende Syd mod Nord — sprang den ned Et i mange smaa Stykker, der alle lyste med stærk rolig Glands og væsentlig udgik fra den forudvendende bredere Ende.

E n g l a n d. I den første Uge af Januar har man paa enkelte Steder i England og Irland iagttaget flere Jordrystelser.

I Glasgow er der blevet arresteret en Person ved Navn Barrat, i hvem Politiet vil have opdaget Ophavsmanden til Explosionen ved Clerkenwell. Denne og en anden Fenier ved Navn O'Neil ere i Lænker blevne transporterede til London.

T y d s k l a n d. Matten til den 23de f. M. rasede der en forsædelig Sneestorm i Hamborg og Omegn, saa at al Samfærdsel blev vanskeliggjort, og Posten hindredes fra at komme frem til rette Tid.

F r a n k r i g. Kulden i Frankrig er, hedder det i Correspondancer derfra, strengere, end Tilsældet har været i mange Aar. Den 2den Januar havde man i Rouen 10, i Svetot 13, i Orleans 13, i Angers 11, i Dijon og Bourg 15, i Grenoble og Chambery 9, i Angouleme 10, i Straßburg over 15, i Narbonne 6, i Montauban 7 Grader Celsius. Hele Sydfrankrig er opfyldt af Sne, og man frygter for Øletreerne. Seine, Loire, Rhone, Durance og Maine ere deels heelt, deels styrkevis tilfrosne.

O s t e r r i g. Kejser Maximilians Lig blev høitidelig bisat i den keiserlige Familiebegravelse i Capuzinerkirken i Wien Kl. 4 Æsterniddag f. M.

I t a l i e n. Der meddeles fra Neapel af 12te f. M.: „Der vølter sig fremdeles en stærk Lavastrøm ned af Krateret, 24 Fod høj og 150 til 180 Fod bred. Jordstød og underjordiske Buldren ere hyppige. Det er ikke rimeligt, at Eruptionerne ville ophøre før det Første.

S p a n i e n. Vinteren synes i det sydlige Europa at være ligesaa streng, som i vores nordlige Egne, men usige mere trykende, da den dervedende Befolkning i mange Henseender er daarrig forberedt til at modtage en saadan Gjæst. Fra det sydlige Spanien meldes, at Ulvene i Skarer komme ned fra Sierra Morene og gjøre Omegnen af Cordova usikker. I Byen Villafranca (i Catalonien) var Kulden den 4de dunes saa stærk, at man maatte løse de offentlige Brønde op med logende Vand, og at de fleste Fabrikker, der ellers drives ved Vand, stode stille.

P o l e n. Vinteren i Polen. Fra den polske Grænse strives under 9de Januar, at der er salden saa megen Sne i de sydlige polske Distrikter, at al Samfærdsel er ophort, og at Ulvene paa flere Steder ere trængte ind i Landsbyerne. Fra Augustowo meldes, at en 15aarig Pige udensor sine Forældres Huus er blevet sonderrevet af tre glubende Ulve.

T y r k i e t. Paa Greta er Stillingen usorandret. Insurrektionen vedvarer fremdeles, og de tyrtiske Tropper have ikke tilkømpt sig afgjørende Tordele.

A s i a t i s k R u s l a n d. Fra Nikolajewsk ved Amur er der indlobet en Meddelelse til „Børsenhalle“ om, at der ved Madimostock i Amurdistriket skal være opdaget et overordentlig rigt Guldleie. Den der stationerende russiske Admiral siges at have bekræftet Rigtigheden deraf, efterat der i Løbet af en halv Time var fundet 5½ Pund reent Guld i hans eget Paashyn.

D e F o r e n e d e S t a t e r. I de nordamerikaniske Sydstater skulle — som der fortælles i flere af New Yorks Blad — ca. 3 Millioner Mennesker, meest Negere, være i fare for at døe af Sult. En Folge heraf er naturligvis, at Negrene hyppig angribe de hvides Ejendom.

I det gamle Aars sidste Uge har man sporet Jordstjælv i Vermont i Canada, og i 6 forskellige Bjer i de Forenede Stater.

B e s t i n d i e n. Jordvæslerne paa St. Thomas vedvarede endnu den 3te December, og der var fremdeles megen Forstyrrelse paa Den.

Blanding.

Samtige europæiske Staters Handelsflaader omfattede, ifølge et Opgiveende i Times efter de nyeste statistiske Meddelelser, c. 100,000 Skibe med c. 12 Milioner Tons i Drægtighed og c. 6,000,000 Mands Besætning. Af det hele fornævnte Antal Skibe eiede Storbritannien og Irland c. 27,900, Frankrig c. 15,300, Italien c. 13,200, Østrig c. 9,500, Norge c. 5,700, Grækenland c. 4,500, Spanien c. 4,400, Danmark over 2,700, Hertingdomerne Slesvig og Holsteen henved 2,600, Tyrkiet c. 2,300, Helland lidt over 2,200, Sværig ligeledes noget over 2,200, Preussen og Rusland hvært især noget over 1,400, det forrige Kongerige Hannover c. 900 (som nu imidlertid maae henregnes til de præussiske Skibe), Hansstæderne Hamborg, Bremen og Lybæk henved 900, Oldenborg lidt over 600, Mecklenborg-Schwerin over 400, Portugal c. 600 og Belgien lidt over 100.

Øvindeligt Arbeide i Englands Fabrikker finder som bekjendt Sted i temmelig stort Omfang, idet den engelske og franske Fabrikvirksomhed for Tiden bestjærtiger omtrent 803,000 Fruentimmer i forskellige Aldersklasser, fordeelte ved de forskellige Arter af industriel Virksomhed paa følgende Maade: ved Bomuldsfabrikationen c. 259,000, ved Ulbmanufakturerne c. 99,300, ved Silke- og Baandvævning c. 71,500, ved Knippling c. 45,100, ved Straa-Arbeider c. 44,300, ved Strømpevæveri c. 21,500, ved Handstoffabrikationen c. 22,300, ved Pottemagerier og Steenteisfabrikker næsten 12,000 og ved Samfabrikker c. 10,800.

I n d h o l d.

Side.	Side.
Tale af Eldste Orson Pratt	129.
Palæstina og Jøderne	135.
Redaktionens Bemærkninger	137.
Joseph Smiths Levnetsbø (fortsat) .	138.
Nyheder	142.
Blanding	144.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.